

henstilling vedtoges det med 21 stemmer mod 13, medens 9, deriblandt Danmark og Norge, afholdt sig fra at stemme, at lade det svenske forslag komme til afstemning først. Det godkendtes med 23 stemmer mod 16 og 7 passive. Danmark og Norge afholdt sig fra at stemme.

Spørgsmålet kom til behandling i plenarmødet den 5. december. Nederlandene, der var blandt forslagsstillerne til fællesforslaget, var ikke tilfreds med dettes bortfald og fremsatte påny forslaget i form af en række ændringer til det af udvalget godkendte resolutionsforslag. De foreslåede fire ændringer kom til afstemning enkeltvis og vedtoges med ret betydeligt flertal. Den samlede resolution i sin ændrede form vedtoges herefter med 33 stemmer, deriblandt Danmark og Norge, mod 9 og 8 passive.

Det sagkyndige udvalg på 17 medlemmer, der skal mødes i New York i august 1953 for at studere de med oprettelsen af en international kriminaldomstol forbundne problemer, fik følgende sammensætning: Argentina, Australien, Belgien, Danmark, Frankrig, Israel, Kina, Nederlandene, Pakistan, Panama, Peru, Philippinerne, Storbritannien, USA, Venezuela, Jugoslavien og Ægypten.

6. Spørgsmålet om at definere aggression.

(Dagsordenens punkt 54).

Udvalgets debat om spørgsmålet havde meget svært ved at komme igang og trak unødigt længe ud. Foruden generalsekretærens rapport med svarene fra 11 lande, deriblandt Danmark, der havde fulgt 7. plenarforsamlings opfordring til at tilkendegive deres syn på problemet, forelå i begyndelsen kun et af Sovjetunionen fremsat resolutionsforslag. Den deri foreslåede enumerative definition af aggression var den samme, som Sovjet allerede havde fremsat på afrustningskonferencen i 1933, og som den også havde søgt vedtaget under 6. plenarforsamling. At man fra russisk side tillagde sagen stor betydning fremgik af, at den russiske

udenrigsminister Vishinskij to gange mødte op i udvalget og deltog i debatten.

Debatten drejede sig langt mere om ønskeligheden og nødvendigheden af en sådan definition end om en egentlig udformning af denne og antog på grund af emnets art til tider en rent politisk karakter. Dette skyldtes specielt de talrige historiske eksempler på aggression, som citeredes i udtalelserne, og hvoraf adskillige refererede sig til Sovjetunionens politik siden 1933.

En række forskellige standpunkter gjorde sig gældende under debatten. Hovedforskellen lå mellem dem, der var i favør af en definition snarest, og dem, der anså det for bedre i hvert fald for tiden ikke at arbejde på en sådan. Dette sidste blev især stærkt fremhævet af den britiske delegerede, der påpegede farerne ved en definition, som ikke ville skræmme nogen angriber og kunne misbruges i propagandaøjemed. De Forenede Stater betvivlede ligeledes betimeligheden af en definition og mente, at tanken herom burde stilles i bero foreløbigt.

Den danske delegation udtalte, ligesom under 6. forsamling, at man anså de hidtil fremsatte definitionsforslag for ufyldstgørende, og at man yderligere måtte betvivle såvel muligheden for som ønskeligheden af for tiden at fastslå en definition af begrebet aggression.

Mange fremhævede, at den af Sovjetunionen foreslåede formulering, der kun omhandlede former for væbnet angreb på en stat, var forældet, idet hele begrebet i de sidste årtier var blevet stærkt udvidet og burde omfatte de talrige former for indirekte aggression, herunder økonomisk overgreb og pression, femte kolonne etc. Navnlig de latin-amerikanske og de asiatiske stater viste stor interesse for disse sider af aggression og ønskede hele problemet med særligt henblik herpå studeret yderligere af en særlig komité. De fremsatte forslag til en resolution om oprettelsen af et sådant særligt udvalg, som skulle bestå af medlemmer fra 15 forskellige stater og skulle træde sammen i New York i